

CHƯƠNG 4:

Thái độ học tập của Hạ Như làm cho Đông Giao bất mãn. Chàng không muốn dạy cho Hạ Như chút nào nữa. Buổi đầu nhận việc hăm hờ bao nhiêu, bây giờ chàng lại chán nản bấy nhiêu.

Hôm nay Đông Giao gặp bà Thái để xin nghỉ dạy. Biết rằng nghỉ rồi chàng phải chật vật xin làm ở nơi khác nữa. Khó khăn mất thời gian. Đành vậy chớ chàng cảm thấy khó mà dạy Hạ Như đến nơi đến chốn.

Khi đối diện với bà Thái phải ngập ngừng mất mấy phút Đông Giao mới dám nói:

- Chắc cháu không thể dạy Hạ Như được nữa bác ạ!

Bà Thái ngạc nhiên:

- Sao vậy? Cậu đã hứa với tôi dạy nó hết năm nay rồi sang năm nữa kia mà?

Chàng bối rối:

- Dạ ! Nhưng...

Bà Thái nhìn chàng nghi ngờ:

- Hay là cậu tìm được chỗ khác rồi bỏ mẹ con tôi?

- Ồ không đâu bác!

- Chứ lý do gì cậu không chịu dạy Hạ Như nữa?

Đông Giao lưỡng lự rồi cuối cùng nói thẳng:

- Cháu thấy Hạ Như không quan tâm học hành nên cháu khó kèm cô ấy lắm.

Bà Thái tỏ vẻ thông cảm:

- Tôi biết rồi, tại Hạ Như quá lười phải không? Vì nó lười nên tôi mới nhờ cậu. Cậu cố gắng giúp cho.

Đông Giao than phiền:

- Cháu đã cố gắng dạy nhưng Hạ Như không chịu học thì cũng vô ích thôi.

- Tôi cũng biết nó không được chăm học nên cậu vui lòng kiên nhẫn với nó.

Đông Giao gãi đầu nhăn nhó:

- Cháu cũng rất kiên nhẫn với Hạ Như nhưng cô ấy làm cho cháu khổ tâm. Bác biết cho cháu giờ học là cháu cứ phải chờ đợi Hạ Như, cô ấy cứ mãi mê xem truyện. Cháu bắt học thì cô ấy giận, không tập trung nghe giảng bài, còn bài làm cũng không thích làm.

Bà Thái bỗng trở nên thân mật:

- Bác thật khổ tâm vì nó. Lo cho nó ăn học, bác không nệ hà gì cả còn nó thì cứ lười biếng. Mọi việc bác trông cậy vào thầy cô của nó.

Đông Giao thở dài:

- Cháu không biết Hạ Như học ở lớp như thế nào chứ còn ở nhà cô ấy lười quá!

Bà Thái chột hỏi:

- Thật ra Hạ Như lười học thêm chứ nó không chán học phải không cậu?

- Chắc cháu không có khả năng nên cô ấy không thích học.

- Không phải thế đâu, chỉ tại Hạ Như ham chơi. Tôi sẽ bảo bạn nó. Cậu hãy tiếp tục dạy nó dùm tôi. Nghe cậu !

Đông Giao lặng thinh, nghĩ đến Hạ Như chàng muốn nghỉ dạy nhưng nghĩ đến bà Thái chàng khó từ chối. Đông Giao rất cảm động đối với những bà mẹ luôn quan tâm đến những đứa con mình.

- Cháu chỉ sợ Hạ Như vẫn chứng nào tật nấy, cháu khó dạy cô ấy lắm. Khi nghe Đông Giao nói với giọng khẩn khoản, bà Thái đã động viên:

- Tôi nhất định bắt Hạ Như phải siêng học không được quấy phá cậu nữa và cậu cũng phải mạnh dạn với nó. Nó rất cần cậu, cậu đừng bỏ nó trong lúc này. Tôi sẽ không bao giờ quên cậu đã chịu khó vì mẹ con tôi.

Trước những lời lẽ khẩn khoản của bà Thái, chàng cảm thấy ái ngại. Thật ra Hạ Như vẫn không đến nổi nào. Là con nhà khá giả nhưng nàng không có vẻ kiêu căng, nàng cũng không đua đòi ăn diện, không chạy theo một như nhiều cô gái choai choai con nhà giàu khác. Hạ Như chỉ có mỗi tội là lười học. Tội này chưa hẳn là bất trị !

Đắn đo mãi cuối cùng Đông Giao nói với bà Thái:

- Thôi được cháu sẽ cố gắng lần nữa xem sao.

- Cám ơn cậu đã giúp tôi.

- Thầy yên tâm nhé, hôm nay em sẽ học thật nghiêm túc cho thầy xem.

Kèm theo câu nói là một cái liếc xéo Đông Giao với nét mặt đầy dỗi hờn. Vờ như không thấy Đông Giao nghiêm nghị nói:

- Tôi tin tưởng những điều cô nói

Rồi tỏ vẻ thản nhiên, Đông Giao nồng nhiệt giảng bài cho Hạ Như Phải công nhận suốt buổi nàng học rất tốt. Không cười giỡn, không nói chuyện lung tung và cũng không lo ra. Đông Giao phấn khởi. Ước gì ngày nào nàng cũng chăm như thế nhỉ?

Đang giảng bài thao thao bất tuyệt bỗng Đông Giao ngừng lại, chàng vừa phát hiện Hạ Như đang nghịch cây thước trên bàn, mắt lơ đãng nhìn đâu đâu. Chàng nghiêm giọng:

- Hạ Như!

Đôi mắt sắc của Đông Giao ném về phía nàng:

- Nghe giảng bài đi chứ! Còn làm bài tập nữa đó.

Giọng nàng muốn gây sự:

- Em vẫn nghe đây. Bộ "thầy" không thấy sao?

- Tôi chỉ thấy cô lo ra.

Nàng nguýt Đông Giao thật dài và cãi lại:

- Em lo ra hồi nào đâu? Thầy đừng có nói oan nhe!

Đông Giao muốn phì cười nhưng vẫn cố làm nghiêm. "Hừ! Rõ ràng như thế mà còn kêu oan". Nhưng chàng chưa kịp nói lên điều chàng nghĩ thì Hạ Như cay đắng nói:

- Lo ra làm gì cho bị rầy hờ thầy?

- Ai dám rầy cô?

- Ai cũng dám cả.

Chàng đầu dụi:

- Cô nói sai rồi. Thôi nghe giảng bài đi để làm bài tập được dễ dàng.

Rồi chàng tiếp tục bài giảng. Hạ Như cau có nhìn theo, nét mặt nàng phụng phịu với đôi mắt rưng buồn. Đông Giao chợt nghe nao nao trong lòng. Hạ Như vẫn ngồi đó. Với thái độ dỗi hờn, nàng ảm ức không chịu nghe nữa. Đông Giao thở dài "Sự cố gắng chỉ đến đây thôi sao?". Chàng buộc miệng nói nhanh:

- Tôi mong cô sẽ học tốt như ban nãy!

Nàng vênh mặt:

- Em lúc nào cũng học tốt.

- Không chắc đâu! Tại sao cô không chú ý?

Hạ Như cựa quậy trong ghế:

- Em vẫn đang chú ý đây. Bộ "thầy" không thấy sao?

Đông Giao kéo dài giọng:

- Nếu Hạ Như chú ý thì tôi đã không nhắc!

- Phải rồi vừa nhắc vừa mét... "thầy" lúc nào cũng nghĩ em tệ lắm!

Đông Giao im lặng ngó nàng một lúc:

- Nếu cô siêng học thì tôi sẽ k hông nói nhiều và chắc mẹ cô cũng sẽ không phiền.

Hạ Như vẫn âm ức:

- "Thầy" không nói thì sao mẹ em biết!

Đông Giao tỏ vẻ thách thức:

- Học hành như cô thì cần phải cho gia đình biết chứ.

Hạ Như trề môi:

- Hừ! Làm như người ta còn con nít lớp một không bằng.

Giọng chàng vang lên đều đều:

- Con cái lớn nhỏ gì cha mẹ cũng phải quan tâm. Cô tưởng cô lớn rồi bác Thái không "được" để mắt tới nữa phải không? Cô lầm rồi.

Hạ Như nhăn nhó:

- Phải rồi tôi lầm! Còn anh sung sướng vì đã mét được để cho tôi bị rầy.

Nàng dùng dùng xếp sách lại, hai tay buông thõng trên đầu gối và tuyên bố:

- Bây giờ nghỉ, không học nữa.

Đông Giao trợn mắt:

- Cô đừng giỡn chứ! Lớn rồi mà không ý thức gì cả.

Hạ Như không thèm đáp lời Đông Giao. Nàng ngó lơ ra cửa sổ. Đông Giao đã hiểu lý do nàng giận dỗi. Nàng đã bị mẹ rầy. Chàng dỗ dành Hạ Như như dỗ dành đứa trẻ nhỏ.

- Em nên mừng vì mẹ lo lắng chu đáo cho em. Mẹ mong muốn cho em tiến bộ, chứ có ghét gì em đâu. Có nhiều người không còn có cha mẹ để được rầy la.

Hạ Như chống chế.

- Nhưng em có làm gì sai trái đâu?

Chàng bật cười:

- Làm biếng!

Hạ Như trừng mắt với Đông Giao. Nàng rất ghét chàng. Đông Giao dám nói nàng lười biếng. anh chàng ý là sinh viên đang dạy nàng rồi ra về ta đây. Hạ Như nhất định không cho anh chàng lên mặt với nàng.

Không biết Đông Giao đã nói gì với bà Thái mà bà la rầy nàng không chút thương tiếc. Hạ Như tức giận ghê gớm. Mẹ nàng nhất nhất nghe lời Đông Giao. Sau ngày ấy, nàng oán ghét Đông Giao kinh khủng. Định không thèm nhìn mặt chàng nhưng khổ nỗi Hạ Như đã hứa với mẹ học hành đàng hoàng nên nàng đành phải nhìn mặt người mà nàng không ưa. Chứ không lẽ nhắm mắt lại để khỏi nhìn thấy hấn khi nghe giảng bài.

Quan sát nàng một lúc lâu, Đông Giao thầm nghĩ Hạ Như thật may mắn khi có người mẹ như bà Thái. Chàng không biết nhiều về gia đình Hạ Như nhưng nhận thấy bà Thái rất tốt. Bà bận rộn chuyện làm ăn nhưng cũng luôn lo lắng cho Hạ Như và bà cũng rất nghiêm khắc trước mọi lỗi lầm của Hạ Như.

Chàng nói với Hạ Như giọng dịu ngọt:

- Mẹ em là người rất tốt. Em đừng nên phụ lòng của mẹ.
- Cảm ơn anh đã nhắc nhở!

Rồi nàng buông thõng một câu cộc lốc:

- Học!

Đông Giao đùa:

- Học mà em đau khổ như bị ai đày ải không bằng.

Nàng nói lúng búng trong miệng:

- Còn hơn bị đày ải nữa.

Đông Giao rút kinh nghiệm không dây dưa với nàng nữa. Hạ Như nói mãi không thôi, nàng luôn hậm hực vì bị bắt học thêm. Kể cũng lạ nhiều người muốn học thêm thì không có điều kiện. Còn kẻ được học thì lại không chịu học. Sự đời luôn trở trêu thế!

Chàng tiếp tục giảng bài cho Hạ Như. Không nói không rằng, nàng mím môi theo dõi. Hạ Như cũng luôn si vãi đầu óc tâm tởm của nàng khi học toán. Sao nàng lại học dốt toán quá vậy? Còn Đông Giao thì rất cừ. Chàng giảng bài với một đam mê chân thật. Rõ ràng ông trời thật bất công.

Hết bài học, Đông Giao cho Hạ Như làm bài tập. Chàng giảng tỉ mỉ và hướng dẫn cách làm cho nàng. Hạ Như mím môi rồi cắn bút nghĩ ngợi. Hạ Như cương quyết giải cho xong các bài toán này không để cho Đông Giao có dịp chỉ trích nàng mãi.